

วิวเมฆเหนือทะเลทรายลอยทบซ้อนกันเป็นชั้นๆ แต่ละชั้นอาบแสงอาทิตย์สุดท้ายของวันเป็นเส้นสีน้ำเงิน ม่วง แดง ส้ม เหลือง ละลานตาเหมือนริ้วกระดาษที่ประดับในงานฉลองเทศกาล เส้นขอบฟ้าคมตั้งมีดยักษ์ กรีดแบ่งแยกโลกออกจากสวรรค์อย่างเด็ดขาด เบื้องล่างคือแผ่นดินที่ปูลาดด้วยทรายกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา เบื้องบนคือแผ่นฟ้าหลากสีที่ถูกม่านราตรีค่อยๆ คลี่คลุมที่ละน้อย

นาที่นี้เขาอยู่ ณ เบื้องบน...

เมื่อยี่สิบสี่ชั่วโมงก่อนเขายังง่วนอยู่กับการเขียนสมการคณิตศาสตร์ในมุมเล็กๆ ณ ห้องพักของเขาในมหาวิทยาลัย นาที่นี้เขากำลังเอนร่างอยู่ในแอมเลปอล่าเล็กถลาร้อนเหนือแผ่นดินตะวันออกไกลที่เขาไม่เคยคิดจะมาเยือน เครื่องบินลำเล็กแบบใบพัดเดี่ยวล่องลอยเหนือท้องทะเลทรายกว้างใหญ่จนไม่วามองไปมุมใดก็ดูไม่ต่างกัน เหมือนแอมเลปอล่าเล็กที่บินอยู่กับที่ ไม่ว่าจะบินนานเท่าไรก็ไม่ถึงจุดหมายสักที

มนุษย์จำนวนมากก็เลือกใช้ชีวิตเช่นการเดินทางข้ามทะเลทราย ทุกก้าวทุกวัน ดูเหมือนกัน ซ้ำๆ กัน

ชีวิตของเขาก็เช่นกัน แต่ละวัน แต่ละชั่วโมง แต่ละนาที่ดูคล้ายกัน คือเต็มไปด้วยตัวเลข สิ่งเดียวที่แตกต่างคือชนิดของตัวเลขกับสมการใหม่ๆ ที่ลอยวนเวียนในหัวของเขา

เขาเดินทางมากับเครื่องบินเล็กของเครือข่ายสถานีโทรทัศน์แห่งหนึ่งที่ตาราผลิตงานสารคดีป้อนให้ ในช่วงเวลานี้ยากที่ใครจะหาตัวเครื่องบินได้ ทุกคนพยายามเดินทางหาที่ซุกตัวให้ห่างไกลจากผลกระทบของสงครามที่กำลังจะเกิดขึ้นโลกกำลังวุ่นวาย สงครามใหญ่กำลังคืบคลานเข้ามา คุกรุ่นจากความขัดแย้งของหลายชั่วอำนาจโดยใช้แผ่นดินตะวันออกกลางเป็นเวทีเผชิญหน้า นักวิเคราะห์ทางทหารบอกว่า สงครามโลกครั้งที่สามเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้น มันจะเกิดขึ้นไม่พ้นเดือนนี้อย่างแน่นอน แต่แผ่นดินที่เขากำลังมาเยือนขณะนี้สงบเงียบห่างไกลความวุ่นวายจากความขัดแย้งของอารยธรรม

เขาเคยอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ในช่วงสงครามโลกครั้งที่หนึ่งและสอง แต่ไม่เคยเข้าใจลึกซึ้งเหมือนเวลานี้ เขารู้แล้วว่าบรรยากาศของโลกในช่วงเวลานั้นเป็นเช่นไร มีแต่ความตึงเครียด ความกลัว ความสิ้นหวัง แต่น่าเสียดายที่โลกหมุนรอบตัวเองห่างจากสงครามโลกครั้งที่แล้วมานานเกินไป จนหลายคนที่กำลังคิดก่อสร้างสงครามครั้งใหม่ลืมภาพโหดร้ายเหล่านั้นไปแล้ว

พวกเขาชอบพรั่พุดซ้ำๆ กันว่าสงครามคือโศกนาฏกรรม พวกเขาบอกว่าไม่มีทางเลือก พวกเขาที่เป็นชนนักเป่าปี่แห่งแฮมเมลิน* ที่ใช้เสียงดนตรีล่อฝูงหนูไปจมน้ำตาย

ใช่! สงครามคือโศกนาฏกรรม แต่บางทีโศกนาฏกรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษยชาติคือการกระโจนเข้าไปหาโศกนาฏกรรมต่างๆ ที่รู้ว่าอะไรจะตามมา

มนุษยชาติหนีมันไม่พ้น หรือไม่มีความสามารถที่จะหนีมันพ้น?

ในเวลาเช่นนี้เขาควรหลบมุมในพื้นที่ส่วนตัวของเขา แต่เขาก็เลือกเดินทางมาไกลตามคำเชิญแวมบังคับของตารา

เสียงใสๆ ของหลอนดังผ่านโทรศัพท์ข้ามทวีป คาคันว่า "คุณต้องมาที่นี่ โดยด่วน เราต้องการคุณ"

"แต่..."

"ไม่มีแต่! คุณจะไม่มีผิดหวังเด็ดขาดที่มา"

ตลอดทางบนเครื่องบิน เขานึกสงสัยว่าทำไมการค้นหากาโบราณคดีในพื้นที่เล็กๆ จุดหนึ่งกลางทะเลทรายจึงต้องใช้นักคณิตศาสตร์เช่นเขา เขารู้จักตารามานานพอที่จะสรุปได้ว่าหลอนไม่ชอบพุดจาเกินจริง

เมื่อนึกถึงหลอน เขาก็นึกถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่ง สายตาของเขาเหลือบดูนิ้วนางซ้ายโดยสัญชาตญาณ นิ้วมือที่ปราศจากแหวน นิ้วนางของเขาเคยสวมแหวนวงหนึ่งนานหลายปี รอยแหวนหายไปนานแล้ว แต่ทุกครั้งที่ขยับนิ้ว เขามักรู้สึกเสมอว่าเขายังคงสวมแหวนอยู่

ความจริงแหวนยังอยู่ติดตัว เพียงแต่มีได้อยู่ที่นิ้วมือของเขา หลังจากมายาจากไปแล้ว เขาก็ไม่สามารถทนมองแหวนแต่งงานอีกต่อไป เขาเก็บแหวนไว้ในกระเป๋ากางเกงตลอดเวลา ถึงจะไม่ได้หยิบออกมาดูนานแล้ว เขาก็จดจำทุกๆ รายละเอียดของแหวนของเขากับหลอนได้ราวกล้องถ่ายรูปที่เก็บภาพละเอียดที่สุด

เป็นแหวนสองวงที่ตารามอบให้เขา รูปทรงของมันเป็นวงขดเป็นวงกลมแหวนทั้งสองวงเชื่อมกันเป็นวงเดียวได้ ดูเหมือนงูแต่ละตัวกำลังกลืนหางของอีกตัวหนึ่ง หลอนบอกว่า งูกินหางนี้เรียกว่า *อูโรโบรอส* เป็นสัญลักษณ์ของความรัก เพราะการกินหางมีความหมายถึงนิรันดร์ เมื่อทำเป็นรูปทรงแหวนจึงมีความหมาย

* *The Pied Piper of Hamelin* เป็นนิทานโบราณของเยอรมนี เรื่องของนักเป่าปี่ที่รับจ้างกำจัดหนูในเมืองโดยใช้เสียงดนตรีล่อหนูไปจมน้ำตาย

ของรักชั่วนิรันดร์

อาจจะจริง จนถึงวันนี้เขายังเก็บแหวนไว้อยู่

เขาไม่อยากทิ้งแหวนคู่นี้ไป แต่ก็ทนความรู้สึกที่เห็นสัญลักษณ์ความรักทุกวันโดยไม่เห็นเจ้าของแหวนอีกคนหนึ่งที่ไม่อยู่ในโลกนี้แล้วไม่ได้

อาทิตย์ลับขอบฟ้าพอดีเมื่อปุ่มไฟสีแดงในเครื่องบินกะพริบ เสียงเครื่องยนต์ดังราวกำลังจะสิ้นใจ แผลงปอเหล็กกระตุกเล็กน้อย ขณะที่เครื่องบินเอียงลำติโค้งกระเป๋าดินทางใบเล็กของเขาที่บรรจุเสื้อผ้าสองสามชุดกับคอมพิวเตอร์ก็ลงจากด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่งพร้อมเสียงครีคราตจากท้ายลำ วินาทีนั้นเครื่องยนต์ก็ดับ แผลงปอยนต์ร่วงดังลงไปอย่างรวดเร็ว ผ่านไปอีกหลายวินาทีที่ดูยาวนานเช่นนิรันดร์ เครื่องยนต์ติดอีกครั้ง ลมหายใจของเขาชะงักค้างขณะที่นักบินหัวเราะชอบใจ แต่เขายิ้มไม่ออก

เครื่องบินร่อนลงกลางรันเวย์ ล้อจุ่มแผ่นดินอย่างหนักหน่วง แผลงปอไถลไปตามพื้นทรายจนฝุ่นฟุ้ง รันเวย์เป็นทรายอัดแน่น ไม่มีเส้นขีดบนพื้น ไม่มีป้าย เขารู้จากนักบินเพียงว่า นี่เป็นสนามบินร้างที่สร้างมาตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่สอง

นาที่ถัดมาได้ยินเสียงนักบินดังขึ้น “ถึงแล้วครับ มีคนมารอรับคุณข้างล่าง”

เขาระบายลมหายใจยาว หัวกระเป๋าดินทางก้าวลงจากเครื่องบินอย่างเชื่องช้า ได้ยินเสียงนักบินว่า “อีกสามวันผมจะมารับคุณที่นี่” เขาเอ่ยขอบคุณ มองท้องฟ้าที่กำลังอ่อนแสงแวบหนึ่ง

นาที่นี้เขาอยู่ ณ เบื้องล่าง...

สิ่งที่เรียกว่าอาคารสนามบินเป็นเพิงหมาแหงนกำแพงอิฐ แสงไฟจากตะเกียงเจ้าพายุดวงเดียว หลังคาแตกเป็นช่องใหญ่ หยากไปกางตัวโอบซอกหลบเหมือนแหที่รอดักปลาที่หลงทางเข้ามา

เขาก็เช่นปลาที่หลงทาง!

แลเห็นรถจี๊ปเกาคันหนึ่งจอดรออยู่แล้วข้างซากอาคาร ชายคนหนึ่งยืนสงบข้างรถ เป็นชายวัยราวสี่สิบ คำหน้าแบบชาวจีน เขาก้าวไปหาชายคนนั้น

“คุณเจิ้งฉิน?”

ชายคนนั้นพยักหน้า ทั้งสองจับมือกัน

“คุณเจิ้งฉินเป็นเพื่อนร่วมงานกับตารา?”

“ใช่ครับ ผมแค่ช่วยตารานิดหน่อย ผมได้ยินชื่อเสียงของคุณมานาน”

“ผมไม่ยกย่องว่ามีชื่อเสียง”

คนจีนติดเครื่องยนต์ ยื่นสิ่งของชิ้นหนึ่งให้เขา มันคือหน้ากากอันหนึ่ง รถแล่นออกไปอย่างรวดเร็ว

“เราจะไปไหนกัน?”

ชายจีนยิ้มโดยไม่ตอบคำ หยิบหน้ากากขึ้นมาสวม เขาสวมหน้ากากของเขา แม้ไม่เข้าใจนักกว่าเพื่ออะไร

รถจี๊ปเกาคันหนึ่งผ่านผืนทราย แสงไฟสองดวงจากหน้ารถสาดไปเบื้องหน้า ทรายฟุ้งไปทั่ว เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมจึงต้องสวมหน้ากาก

เขาดูนาฬิกาพาราไรนที่ข้อมือ หนึ่งทุ่มสิบนาที่ สำหรับคนเมือง ชีวิตราตรียังไม่เริ่มต้นดี แต่ ณ ที่นี้คือความมืดมิดที่บีบรัดความรู้สึก เลี้ยงไม่พ่นเหมือนการพานพบความตาย

รอบกายมืดลงทุกขณะ หนทางขรุขระ เขาไม่รู้ว่าเขาอยู่ ณ จุดใดในโลก

เขาไม่มีเข็มทิศ เขาทำเข็มทิศหายไปหลายปีแล้ว

อีกครั้งเขาหลับใหลที่ปราศจากแหวนและคิดถึงผู้หญิงคนนั้น

เขาพบมายาครั้งแรกในห้องเรียนคณะฟิสิกส์ เป็นชั่วโมงวิชาฟิสิกส์ที่สอนเรื่องหลักการของ ที่ว่าง-เวลา ของไอน์สไตน์ซึ่งโยนไปสู่ทฤษฎีสตริง หลอนไม่ใช่ นักศึกษาชั้นนั้น หลอนหลงทางเข้าผิดห้องเรียน! ภาพหญิงสาวสะพายกระเป๋าไวโอลินหน้าประตูห้องเรียนวิชาฟิสิกส์ แสงสว่างสาดจากด้านหลังหลอน ลูบไล้ร่างบอบบางนั้นร่างๆ ตรึงตราเขายิ่งกว่าบทเรียนในชั่วโมงนั้น นั่นเป็นที่ว่าง-เวลาที่กลายเป็นอมตะฝังในใจของเขาตลอดกาล

ราวกับฟ้าลิขิต ไม่นานเขาก็พบหลอนอีกครั้ง มายาเรียนวิชาดนตรีในมหาวิทยาลัยเดียวกันกับเขา หลอนขอให้เขาช่วยแต่งเพลงให้หลอนโดยใช้ตัวเลข หลังจากที่เธออธิบายให้หลอนฟังว่า งานศิลปะที่งดงามทุกสาย ตั้งแต่จิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม ไปจนถึงดนตรี ล้วนมีสัดส่วนและจังหวะทางคณิตศาสตร์

อาจารย์ของเขาสอนว่า สถาปัตยกรรมคลาสสิก เช่น พีระมิด วิหารกรีก

โบราณ ฯลฯ ใช้สัดส่วนคณิตศาสตร์ที่เรียกว่า Golden Section สถาปนิกโรมันนาม มาร์คัส วิทรูเวียส พอลลิโอ ใช้สัดส่วนมนุษย์ซึ่งเขาเชื่อว่ามีควมสมบูรณ์แบบในทางเรขาคณิตเป็นหลักในการสร้างอาคารที่มีสัดส่วนงดงามแบบเรขาคณิต วิทรูเวียสเชื่อว่าสถาปัตยกรรมที่ดีก็คือการไหลต่อเนื่องของธรรมชาตินั่นเอง จึงใช้มันเป็นหลักในการสร้างอาคาร หนึ่งพันห้าร้อยกว่าปีต่อมา ดา วินชีใช้หลักของวิทรูเวียสวาดภาพสัดส่วนมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบชื่อ *The Vitruvian Man* ได้สำเร็จ สถาปัตยกรรมยุคใหม่ทั้งดงามอย่างเช่นโครงสร้าง จีโอเดสิกโดม ของสถาปนิก บัคมินสเตอร์ ฟูลเลอร์ ก็เป็นโครงสร้างของตัวเลขที่ไม่มีส่วนขาด ไม่มีส่วนเกิน

ที่แรกเขาไม่คิดจะคลุกคลีกับมายาและดนตรีของหล่อนนานเกินจำเป็น แต่กลับกลายเป็นว่าเขาหลงใหลในตัวเลขแห่งดนตรี เขาพบว่าการเรียงลำดับตัวโน้ตและจังหวะสามารถรวมเป็นกลุ่มหรือตระกูลต่างๆ ได้ แต่ละตระกูลมีโครงสร้างทางคณิตศาสตร์ของมันเองโดยการกำหนดจุดเรขาคณิตบนระนาบสองมิติ เขายังพบว่าดนตรีก็คือสถาปัตยกรรมที่ใช้คลื่นเสียงแทนอิฐกับปูน ตัวเลขปรากฏอยู่ในทุกๆ รายละเอียดของสรรพสิ่ง หากพบตัวเลขนี้ก็จะเข้าใจศิลปะได้ถึงหัวใจของมัน

เขายังจดจำคำของอาจารย์ซุซูกิ ผู้สอนวิชาฟิสิกส์แก่เขาว่า งานศิลปะชั้นเลิศทั้งหลาย ตั้งแต่ภาพวาด บทกวี ไปจนถึงดนตรี หากวิเคราะห์จังหวะของคำ โทโนลีในภาพเขียน ท่วงทำนองของบทกวี ไปจนถึงระดับเสียงของดนตรี ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของตัวเลขที่มีจังหวะงดงาม

ความงามคือตัวเลข!

ดนตรีชั้นเยี่ยมก็เช่นสมการคณิตศาสตร์ชั้นสูง มันมีโครงสร้าง มีการพลิกแพลงเปลี่ยนผัน ถักทอระดับเสียงเข้าด้วยกัน แม้แต่จังหวะการเคลื่อนไหวของดวงดาวและดาวเคราะห์ก็เป็นดนตรีชนิดหนึ่ง ซึ่งมีจังหวะสัดส่วนที่ลงตัว ราวกับว่าสรรพสิ่งที่งดงามในจักรวาลถูกกำหนดด้วยโครงสร้างของดนตรีแห่งสวรรค์ เขายังพบความเชื่อมโยงระหว่างดนตรีกับเลขไพรม์ ฟิสิกส์ของดนตรีคือกฎแจ๊ซ ความลับของเลขไพรม์ เขาพบว่าดนตรีอาจมีใช้สิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์ หากคือ 'การค้นพบ!' ราวกับว่าธรรมชาติกำหนดตัวเลขในดนตรีมาก่อนแล้ว

สิ่งเดียวที่ทำให้ดนตรีต่างจากคณิตศาสตร์อาจอยู่ที่การฟังดนตรีไม่ต้องใช้ประสบการณ์เช่นการ 'ฟัง' คณิตศาสตร์

บ่อยครั้งคนทั้งสองเอาดนตรีมาเปิดฟัง วิเคราะห์จังหวะของเสียง ตีมูลค่า

รสนดนตรี หล่อนฟังผ่านเสียง เขาฟังผ่านสมการ ต่อมาเขาก็เขียนสมการให้หล่อนไปสร้างเป็นตัวโน้ต เป็นดนตรีที่แปลก งดงาม และผูกใจของเขากับหล่อน มายาเรียกมันว่า 'ดนตรีในหัวใจ' ทุกครั้งที่หล่อนสืโวโอลิน จังหวะนั้นสั่นสะเทือนใจของเขา เป็นความรู้สึกดีมีค่าเหมือนเขากำลังมีความสุขหลังจากคิดสมการยากๆ สำเร็จ

แต่แล้ววันหนึ่งสายโวโอลินก็ขาด

เสียงดนตรีแห่งสวรรค์หยุดบรรเลง

ที่นี่ไม่มีเสียงดนตรี ไม่มีเสียงใดๆ ไม่มีแม้แต่เสียงแมลง

มายา! เขาถอนหายใจเบา ผ่านมาหลายปีแล้ว เขายังไม่สามารถสลัดเงาของหล่อนออกจากความคะเนิง

โน้ตดนตรีบางท่อนไม่อาจถูกสลัดออกจากหัวใจได้ตลอดกาล

เขาเงยหน้าขึ้นมองฟ้า หล่อนอยู่ตรงไหนบนนั้น? บนสวรรค์มีเสียงดนตรีหรือไม่?

เหนือเส้นขอบฟ้าเบื้องหน้าคือมวลดาราพร่างพราว เหมือนทะเลกลับหัว ส่งประกายระยิบระยับ ความมืดกลางทะเลทรายดูมืดกว่าทุกที่บนโลก แต่ความสว่างของดวงดาวเหล่านั้นก็สุกใสกว่าทุกจุดในโลก ดูชัดเจนจนเหมือนจะสามารถเอื้อมมือไปแตะต้องได้

ฟ้ายังมีด ดารายังสุกกระจ่าง

หากไร้ความมืด ความสว่างก็ไร้ค่า และหากไร้แสงสว่าง ความมืดก็ไร้ตัวตน

ใช่หรือไม่ว่าชีวิตที่ไร้ความลำบากคือชีวิตที่ไร้ค่า?

เขาไม่รู้ ชีวิตของเขามีแต่ความลำบากจนเขาขาด้าน...

จุดไฟที่สาดสว่างเหนือหัวเขาดูกลมกลืนกับทะเลดาว คือดาวเหนือที่เปล่งประกายระยิบระยับบอห์การอย่างเดียวดาย ฉายแสงเรืองเรื่อเหนือฟ้าราตรี เหมือนหิ้งห้อยน้อยที่เกาะบนเพดานสีดำจนอ่อนแรง มันสถิตอยู่ ณ จุดนั้นของฟ้าอย่างซื่อสัตย์มานานหลายสหัสวรรษ เฝ้ามองโลกไปน้ออย่างเงียบๆ มาตั้งแต่อารยธรรมแรกๆ ของมนุษยชาติ มองเห็นสัตว์ยืนสองขาที่ครอบครองโลกก่อนสงครามครั้งแล้วครั้งเล่า ชื่อจริงของมันคือ *โพลาริส* ดาวที่สว่างที่สุดในกลุ่มดาว เออร์ซา

ไมเนอร์ ระยะทางของมันจากโลกคือ 820 ปีแสง ตำแหน่งของมันคือหนึ่งองศา จากแกนขั้วโลก ไม่ได้ตั้งฉากกับขั้วโลกเหนือทีเดียว

ขณะท่องอูทยาน เลก ดิสตริกต์ แห่งอังกฤษในปี ค.ศ. 1819 กวีหนุ่ม จอห์น คีตส์ ซึ่งกำลังป่วยหนัก เขียนกวีบทนี้เมื่อแลเห็นประกายระยิบระยับ โดดเดี่ยวของดาวเหนือ

*Bright star, would I were steadfast as thou art -
Not in lone splendour hung aloft the night
And watching, with eternal lids apart,
Like Nature's patient, sleepless Eremite.**

มนุษย์เดินดินในยุคนี้ไม่ค่อยมีใครรู้ว่า ตั้งแต่โลกถือกำเนิด ดาวเหนือ มีใช้ดาวดวงเดียวกันเสมอ หากเป็นดาวดวงใดก็ได้ที่มีตำแหน่งอยู่ใกล้แกน ขั้วโลกเหนือที่สุด ทั้งนี้เพราะแกนดิ่งของโลกหมุนเหวี่ยงครบวงทุก 26,000 ปี 'สถานะภาพ' ของดาวเหนือจึงเปลี่ยนไปเรื่อยๆ จากดาวดวงหนึ่งไปอีกดวงหนึ่ง แล้วแต่ว่าแกนโลกจะหมุนเหวี่ยงไปทิศทางใด

ราว 12,000 ปีก่อนคริสตกาล ดาวเหนือคือ วีกา มีอายุน้อยกว่าดวง อาทิตย์ของมนุษย์ แต่สว่างกว่าดวงอาทิตย์ 37 เท่า ห่างจากโลกราว 25-26 ปีแสง 3,000 ปีก่อนคริสตกาล ดาวเหนือคือ ฐุบัน ในกลุ่มดาวดราโก มันสว่าง เพียงหนึ่งในห้าเท่าของโพลาริส

โพลาริสจะอยู่ในตำแหน่งเหนือขั้วโลกเหนือไปอีกนานราวหนึ่งพันปี ใน สหัสวรรษถัดไป ดาวเหนือดวงใหม่จะเป็น แกมมา ซีฟิ ห่างจากโลก 45 ปีแสง และจะครองตำแหน่งดาวเหนือไปอีกสองพันกว่าปี ถัดจากนั้นในคริสต์ศักราช 5200 ตำแหน่งดาวเหนือจะตกเป็นของดาว ไอโอตา ซีฟิ ห่างจากโลก 115 ปีแสง และหากโลกใบนี้ยังไม่ถูกทำลายด้วยน้ำมือมนุษย์เสียก่อน วีกาจะหวนกลับมาเป็น ดาวเหนือของโลกมนุษย์อีกครั้งในคริสต์ศักราช 14000

* ดาราสุกสกา ข้าคงมีอาจแน่วแน่เช่นเจ้า
ที่ระยิบระยับตระการกลางฟ้าราตรีอย่างเดี่ยวตาย
แลเบิ่งตาเฝ้ามองโลกขั้วนี้จนวันจันทร์
ตั้งฤกษ์ผู้อดทน มิหลับไหล

แต่ดาวเหนือไม่ก็ดวงนี้เป็นเพียงเสี้ยวของเสี้ยวของเสี้ยวหนึ่งของดวงดาว ทั้งหมดในสวรรค์ เขายังจำได้ดีว่าเมื่ออายุสิบขวบเขาลองคำนวณจำนวนดวงดาว ในจักรวาลที่กล้องมองเห็น หากมีจำนวนดาราจักร 10^{11} ในจักรวาล และแต่ละ ดาราจักรมีดวงดาว 10^{11} จำนวนดวงดาวทั้งหมดในจักรวาลก็คือ 10^{22} ดวง

เขาเชื่อว่าน้อยคนจะมองเห็นความมหึมาของตัวเลข 10^{22} คนทั่วไปเรียน จากชั่วโมงเลขคณิตในโรงเรียนว่า เลขยกกำลังเป็นวิธีการย่อเลขจำนวนมากๆ ด้วยการยกกำลังเลข 10 ตามจำนวน 0 ของเลขนั้นๆ เช่น หนึ่งล้านคือ 10^6 เท่ากับ 1,000,000 (เลข 0 หกตัว) แต่เมื่อตัวเลขยกกำลังก้าวขึ้นไปไม่กี่ตัวก็ แสดงผลต่างของจำนวนมหาศาลกว่าที่คิด ยกตัวอย่างเช่น จำนวนดวงดาวของ ตัวเลข 10^{22} มีมากกว่าจำนวนเม็ดทรายบนหาดทรายทุกแห่งในโลกเสียอีก จำนวน เซลล์ในร่างกายมนุษย์หนึ่งคนมีราว 100×10^{12} มากกว่าจำนวนดวงดาวใน ทางช้างเผือกถึง 500 เท่า ความยาวของดีเอ็นเอทั้งหมดในทุกเซลล์รวมกันเท่ากับ 1.75×10^{11} กิโลเมตร ยาวกว่าระยะทางจากโลกไปดาวพลูโตกว่าสามเท่า

แต่แบคทีเรียก็ยังมีขนาดเล็กกว่าเซลล์! ขนาดของมันเล็กมากจนในพื้นที่ หนึ่งลูกบาศก์เมตรจะจุแบคทีเรียได้ถึง 10^{18} ตัว แบคทีเรียบางชนิดสามารถวิวัฒนาการ จำนวนในเวลาเพียงสิบนาที ในเวลาราว 24 ชั่วโมงมันจะทวีจำนวนถึง 4×10^{15} และที่มีขนาดเล็กกว่าเชื้อโรคก็คืออะตอม ร่างกายมนุษย์แต่ละคนประกอบขึ้นด้วย อะตอมจำนวนราว 7×10^{27} อะตอม แบ่งออกเป็นไฮโดรเจน 4.7×10^{27} อะตอม ออกซิเจน 1.8×10^{27} อะตอม จำนวนอะตอมทั้งหมดบนโลกนี้มีประมาณ 10^{50} จำนวนอิเล็กตรอนในจักรวาลประมาณ 10^{79} จำนวนอนุภาคทั้งหมดในจักรวาลที่ มนุษย์มองเห็นประมาณ 10^{100}

เขามองทุกอย่างเป็นตัวเลขอีกแล้ว! เขาเคยนึกสงสัยว่าชีวิตของเขาจะเป็น อย่างไรหากไม่ม่งมายในคณิตศาสตร์ นึกไม่ออกว่าชีวิตของเขาจะเหลือความหมาย อะไรหากไม่มีตัวเลขเติมเต็มชีวิตและวิญญาณของเขา คงเป็นชีวิตที่ไร้ความงาม เขามองเห็นความงามของตัวเลขในสมการและแนวคิดของนักคณิตศาสตร์อัจฉริยะ ในอดีตเหล่านั้น เช่น ยูคลิด, ไอแซค นิวตัน, โยฮันน์ กอสมัส, จอร์จ โรแมนน์, เดวิด ฮิลแบร์ต, รามานุจันท์, พอล แอร์ดิช ฯลฯ เขาเข้าใจความรู้สึกของ นักคณิตศาสตร์ยักษ์ใหญ่เหล่านั้น ตัวเลขงดงามราวงานศิลปะชั้นเลิศ

บ่อยครั้งเขานึกสงสัยว่าทำไมคนอื่นๆ รอบตัวเขาจึงมองไม่เห็นความงาม ของตัวเลขเหล่านี้ ในเมื่อเขาเห็นมันอย่างชัดเจนราวกับจิตรกรที่เห็นโครงร่างของ

ภาพก่อนจดผีแปร่ง เขาเคยแปลกใจที่ไม่มีใครรอบตัวเขาชอบตัวเลข พวกเขาบอกว่า “เรียนไปทำไม เรื่องน่าเบื่อ!” หรือ “คำนวณให้เสียเวลาทำไม? เรามีเครื่องคิดเลข” พวกเขาไม่รู้ว่ามีอยู่ใกล้ชิดตัวเลขมากกว่าที่คิด

ความคิดของเขาสะดุดเมื่อรู้สึกว่ารถชะลอความเร็วลง รถจี๊ปแล่นไปจอดที่เต็นท์ แสงไฟจากตะเกียงเจ้าพายุส่องสามจุดทำให้พื้นที่นี้เหมือนโอเอซิสกลางทะเลทรายมืดดำ

แล้วเขาก็เห็น তারা

ตารากับดวงดาวคู่หนึ่ง

เบื้องหน้าเขาคือหญิงสาวร่างสูงโปร่งผู้หนึ่ง ร่างสูงห้าฟุตหกนิ้ว เลื้อผ้าและใบหน้าของหล่อนหมอมแมม ทว่านัยน์ตาของหล่อนเป็นประกายวับเช่นดวงดาวเบื้องบนชื่อของหล่อน ตารา เป็นคำภาษาอินเดีย แปลว่า ดวงดาว หล่อนไม่มีสายเลือดอินเดีย แม้ว่าเกิดในอินเดียและใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในอินเดียกับตะวันออกไกล

หล่อนมองเขายิ้มๆ “คุณสบายดีหรือเปล่า?”

เขายกไหล่ “ในช่วงเวลาใกล้เกิดสงครามอย่างนี้ มีใครในโลกที่สบายดี?”

“คุณก็รู้ว่าฉันหมายความว่าอะไร”

“ผมสบายดี ผันร้ายน้อยลง”

“ดีค่ะ”

ครอบครัวของตาราเป็นนักโบราณคดีมาสามชั่วคนแล้ว วิชาโบราณคดีไหลแรงในสายเลือด หล่อนสนใจด้านประวัติศาสตร์ของศาสตร์โบราณเป็นพิเศษ หล่อนรักศิลปะวัตถุโบราณเช่นที่เขารักตัวเลข ตาราเป็นคนจริงจังกับงาน ชอบใช้ชีวิตกลางแจ้ง ไม่มีวันแว่วว่าจะแต่งงานสร้างครอบครัว เขาว่าหล่อนเคยผัดหัวงในรักเพราะรักผู้ชายคนหนึ่งที่ตั้งงานแล้ว

ทุกครั้งที่เห็นหน้าตารา เขามักนึกถึงมายา ชื่อของคนทั้งสองเป็นคำอินเดีย แต่ผู้หญิงสองคนนี้แตกต่างกันหน้ามือเป็นหลังมือ ตารารักการผจญภัยขณะที่มายาชอบหมกตัวเล่นดนตรีในห้องเล็กๆ คนเดียว เขาเคยนึกอยากให้ผู้หญิงสองคนนี้รวมเป็นคนเดียว สวยและอ่อนหวานเหมือนมายา แก่รังกล้าและมีอารมณ์ขันเช่นตารา คงเป็นความฝันในอนุสติส่วนลึกของผู้ชายจำนวนมากในโลกที่หวังจะให้หญิงสาวของตนสมบูรณ์แบบ

แต่โลกนี้ไม่เคยมีความสมบูรณ์แบบ - อย่างน้อยก็ในโลกของเขา!

ดวงดาวเหนือเนินดูซีดจางลงเพราะแสงไฟจากตะเกียงเจ้าพายุหลายดวง สาดสว่างไปทั่วเนินทราย ในความมืดเช่นนี้ แสงตะเกียงคงมองเห็นจากที่ไกลนับร้อยกิโลเมตร เขากำลังยืนกลางซากปรักหักพังของสิ่งก่อสร้างโบราณบนพื้นที่ที่รกร้างที่สุดจุดหนึ่งของจีนและของโลก ห่างจากอารยธรรมมนุษย์ที่ใกล้ที่สุดหลายร้อยกิโลเมตร

ตาราเอ่ยว่า “เจ้ฉันทำงานกับฉันที่สถานีนี้อันหนึ่งปีกับเจ็ดเดือนแล้ว”

ตาราเรียกที่ทำงานของหล่อนว่า ‘สถานี’ ตาราเคยบอกว่าชีวิตทำงานของหล่อนก็เป็นเหมือนคนขับรถไฟ จอดที่ละสถานี

“พวกคุณพูดหาซากไดโนเสาร์หรือ?”

“คุณก็รู้นี้คะว่าฉันไม่พูดซากสัตว์...”

หล่อนยิ้มด้วยสายตา “...ฉันดีใจที่คุณรู้จักพูดเล่นบ้าง”

เขารู้จักพูดเล่น? เขาไม่เคยพูดเล่น? อาจจริงของหล่อน เขาไม่เคยพูดเล่นมาก่อน

แต่ชีวิตของเขาตอนนี้ก็เช่นรถไฟขบวนเก่า แล่นไปอย่างเชื่องช้า จอดที่ละสถานี ผ่านไปที่ละวัน

เขาพบตาราครั้งแรกในมหาวิทยาลัย คณะโบราณคดีกำลังจัดนิทรรศการ *เพศชายกับสงคราม* เป็นงานแสดงฟอสซิลมนุษย์โบราณที่ขุดมาจากพื้นที่ต่างๆ ทั่วโลก ตั้งแต่ทะเลทรายในแอฟริกาไปจนถึงแผ่นดินจีน ล้วนเป็นฟอสซิลอายุหลายหมื่นปี สิ่งที่สุดตาราเขาคือมนุษย์โบราณเหล่านั้นนอนตายคู่กับอาวุธชนิดต่างๆ

ความรู้สึกบางอย่างที่เขาอธิบายไม่ถูกทำให้เขาเดินเข้าไปในห้องประชุมที่อยู่ติดกัน ห้องนั้นมีตลแล้ว บนเวทีผู้พูดกำลังฉายสไลด์ภาพฟอสซิลมนุษย์ยุคต่างๆ เขาเกือบเดินออกไปแล้วหากมิใช่เพราะน้ำเสียงของผู้พูดบนเวที เสียงของหล่อนมีพลังดึงดูด เนื้อหาที่หล่อนพูดก็น่าสนใจ โดยไม่รู้ตัวเขานั่งฟังอย่างตั้งใจราวต้องมนต์สะกด

หล่อนอาร์มภพถึงความรุนแรงในโลกตั้งแต่อดีตกาลนานก่อนหน้าอารยธรรมแรกถือกำเนิดในโลก หล่อนอธิบายว่าสิ่งที่ทำให้มนุษย์พัฒนาเหนือสิ่งมีชีวิตอื่นๆ บนดาวเคราะห์ดวงนี้ก็คืออาวุธ เครื่องมือชนิดนี้มีบีบให้มนุษย์ต้องพัฒนาการ

ใช้มือซึ่งสัมผัสกับสมอง ส่งผลให้สมองของมนุษย์มีพัฒนาการไกลกว่าสัตว์อื่นๆ หลักฐานทางโบราณคดียืนยันว่า ผู้ชายจับอาวุธมาแต่โบราณ และความรุนแรงนี้กลายเป็นสัญชาตญาณที่ฝังในยีน

“เพศชายกำเนิดมาในเรือนร่างที่แข็งแรงกว่า เพื่อทำหน้าที่ต่อสู้ ใช้กำลังขณะที่สตรีทำหน้าที่เลี้ยงลูก ยีนของชายจึงเป็นยีนที่มีแต่ความรุนแรง มันเป็นคำสั่งที่ทำให้ร่างกายผลิตฮอร์โมนของความก้าวร้าว รุนแรง แม้ว่าสายพันธุ์ของเราจะมีวิวัฒนาการทางสมองจนสามารถแยกแยะเหตุผล และมองเห็นประโยชน์ของการอยู่ร่วมกันเป็นสังคม แต่ยีนดังกล่าวนี้ก็ยังไม่จางหายไป มันคือต้นเหตุของการก่อสงคราม ไม่ว่าเราจะประดิษฐ์ระบบศีลธรรมหรือกฎหมายมาช่วยปกปิดมันก็ไม่สามารถลบมันหายไป”

หล่อนชี้ให้เห็นว่า ความคิดที่ว่าสงครามในโลกเกิดขึ้นเพราะพวกบ้าสงครามเพียงไม่กี่คนนั้นอาจไม่ถูกต้อง “โลกเรามีพวกบ้าสงครามอยู่มากกว่า ‘ไม่กี่คน’ แน่นนอน...”

หล่อนสรุปว่า “...สงครามทั้งหมดที่เกิดขึ้นในโลกล้วนมาจากผู้ชาย!”

ราวกับรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ในใจ หล่อนกล่าวว่า “บางคนอาจคิดว่าสตรีที่เป็นผู้เริ่มสงครามก็มีไม่น้อย แต่ข้อเท็จจริงคือ สารเทสโตสเตอโรนที่เป็นตัวกำหนดความเป็นชายในเพศชายสูงกว่าในเพศหญิง 10-20 เท่า จากการวิจัยพบว่า กราฟระดับความรุนแรงเข้ากันได้ดีกับกราฟของระดับสารเทสโตสเตอโรน นี่แปลว่าผู้ชายมีโครงสร้างชีวิตที่เอื้อต่อการก่อสงครามมากกว่าผู้หญิง”

หล่อนเป็นนักพูดที่มีอารมณ์ขัน หล่อนกล่าวว่านี่อาจเป็นเหตุผลที่ชายเป็นเพศที่หลงใหลอาวุธ ชอบเล่นปืนผาหน้าไม้ ภาพยนตร์จำนวนมากก็เป็นเรื่องของผู้ชายที่ชอบถือปืนกระบอกใหญ่ บ่งว่าในสวนลึกผู้ชายหมกมุ่นในขนาดของอวัยวะเพศ เรียกเสียงหัวเราะจากทั้งห้อง

เมื่อจบการบรรยาย ไฟในห้องสว่างขึ้น ประโยคที่ท้ายของหล่อนคือ “ขอถามผู้ชายคนเดียวในห้องนี้ว่าเห็นอย่างไร”

สายตาทั้งห้องหันมาจับที่เขา

เขาสะดุ้ง ทันใดนั้นก็พบว่าผู้ฟังทั้งห้องเป็นสตรี เขาเป็นผู้ชายคนเดียวในห้องนั้น!

เขาตอบเรียบๆ ว่า “ผมไม่มีความเห็น” หล่อนบอกว่า “อย่าคิดมาก ไม่ใช้ความผิดของคุณ เพราะชีวิตของคุณขับเคลื่อนตามแรงของยีน”

เขากล่าว “หากสงครามทั้งหมดที่เกิดขึ้นในโลกล้วนมาจากผู้ชายตามทฤษฎีของคุณจริง ก็แปลว่าตราบดีที่ในโลกยังมีผู้ชาย สงครามจะไม่มีวันหมดไปจากโลกนี้?”

หล่อนยิ้ม “ถูกแล้ว ทางเดียวที่จะระงับสงครามคือเปลี่ยนผู้ชายให้เป็นผู้หญิง แต่ฉันไม่ได้หมายถึงการตอนหรือกษณะ!” เรียกเสียงหัวเราะอีกกราวใหญ่

เขาจำไม่ได้แล้วว่าเขาพูดอะไรในห้องในวันนั้น แต่ลงท้ายที่เมื่อการสัมมนาจบ เขากับหล่อนนั่งถกกันนานสามชั่วโมงจนภารโรงมาปิดห้องนั้น เขาไปสนทนากับหล่อนต่อที่ร้านกาแฟข้างมหาวิทยาลัย เมื่อนั้นทั้งสองจึงมีโอกาสแนะนำตัวเอง ตั้งแต่นั้นเขาก็กับหล่อนก็กลายเป็นเพื่อนกัน

ยามนี้ชายยื่นเบื่องหน้าตาราอีกครั้ง

เขามองตาหล่อน “คุณสบายดีหรือ? ผมไม่ได้เจอคุณมาสองปีแล้ว”

“ก็ฉันพึ่งตัวเองแถวนี้ ไม่ได้ออกไปเจอมนุษย์เลย”

“พบอะไรใหม่?”

“ที่แรกเราไม่พบอะไรเลยจนถึงกำหนดเวลา เราเกือบทิ้งพื้นที่ไปแล้วเมื่อเจอที่ตั้งพระศพโบราณแห่งนี้เมื่อเดือนก่อน”

“พระศพใคร?”

“เคยได้ยินชื่อกษัตริย์ผู้ซีของจีนไหมคะ?”

“ไม่เคยครับ”

หล่อนเอ่ยยิ้มๆ “ฉันลืมไป คุณไม่สนใจวิชาประวัติศาสตร์ เพราะมันไม่เกี่ยวกับตัวเลข”

“มันคงเกี่ยวกันแน่ ไม่งั้นคุณคงไม่ตามตัวผมมาจากอีกซีกโลกหนึ่ง”

“เรื่องของกษัตริย์ผู้ซีฟังดูเป็นตำนานมากกว่าประวัติศาสตร์จริง เล่ากันว่าพระองค์ทรงมีพระชนมายุยืนนานถึง 197 พรรษา บ้างก็ว่ามันเป็นเพียงตำนานหรือนิทานที่เล่าต่อกันมาเท่านั้น กษัตริย์ผู้ซีอาจไม่มีตัวตนจริงในโลก มีคนจำนวนมากเชื่อว่าสุสานของพระองค์อยู่ที่เหอหนาน แต่หลักฐานของเราบ่งชี้ว่ามันอยู่ที่นั่นต่างหาก”

“พระองค์เป็นใคร?”

ชายจีนเอ่ย “ตำนานเล่าว่าพระองค์ประสูติในสถานภาพสามัญชนแถบ

แม่น้ำเหลืองราวสามพันปีก่อนคริสตกาล ก็ห้าพันกว่าปีมาแล้ว มีจารึกเรื่องราวเกี่ยวกับกษัตริย์ผู้ซีเซี่ยนว่า...

“ในเบื้องแรกโลกยังไม่มีศีลธรรมหรือระเบียบสังคม มนุษย์รู้จักแต่แม่ของพวกเขา ไม่รู้จักพ่อ เมื่อหิวก็แสวงหาอาหาร เมื่อห้อย่อมก็หึ่งเศษอาหารที่เหลือ พวกเขาเสพอาหารอย่างตะกรุ้มตะกราม หึ่งหึ่งและชน ดิ่มเลือดสัตว์ นุ่งห่มหนังสัตว์ เบื้องนั้นผู้ซีเซี่ยนปรากฏพระองค์ ทอดพระเนตรขึ้นเบื้องบน ครุ่นคิดภาพแห่งสวรรค์ แลพิจารณาความเป็นไปในโลก ทรงรวบรวมมนุษย์เป็นกลุ่มก้อน ควบคุมการเปลี่ยนแปลงทำขึ้น ทรงวางกฎแห่งมนุษยชาติ ทรงประดิษฐ์ไตรลักษณ์ทั้งแปดเพื่อควบคุมโลก...”

“พื้นที่แถบแม่น้ำเหลืองนั้นประสบอุทกภัยเสมอ ครั้งหนึ่งเกิดอุทกภัยใหญ่ ผู้คนล้มตายหมด มีแต่กษัตริย์ผู้ซีเซี่ยนกับชนชั้นนาม หนี่ว่า รอดชีวิตมาได้ ดำเนินมาแล้ว หนี่ว่าเป็นเทพธิดาที่มีพระพักตร์เป็นมนุษย์ พระกายเป็นงู...”

เขาอ้าปากจะพูด แต่หล่อนเอ่ยขึ้นก่อน “อย่าถามฉันว่า แล้วกษัตริย์ผู้ซีเซี่ยนมีพระพักตร์เป็นมนุษย์ พระกายเป็นงูเช่นกันหรือเปล่า ดำเนินไม่ได้เล่าเรื่องนี้เวลานั้นบนสวรรค์ เทพแห่งไฟกับเทพแห่งน้ำสู้รบกัน เทพแห่งน้ำพ่ายแพ้ ต้องหนีไปและบังเอิญไปชนภูเขาใหญ่ที่ค้ำฟ้าจนพังทลายลง ทำให้ห้องฟ้ารั่วเป็นรูใหญ่ เกิดลมพายุ ไฟไหม้ป่า และน้ำท่วมโลก หนี่ว่าทอดพระเนตรความลำบากของสรรพสัตว์ จึงตัดสินใจหยกษัตริย์ผู้ซีเซี่ยนเพื่ออุทิศภัยพิบัติทั้งหมด โดยหลอมก้อนหินทำสี่ห้าชนิด แล้วนำหินนั้นไปอุดฟ้า เมื่อนั้นทุกอย่างก็กลับคืนสู่สภาวะปกติ...”

“พวกเขาอพยพไปอาศัยที่เทือกเขาคุนลุ้น ทรงภาวนาเพื่อขอมิติดจากสวรรค์ และโดยการบัญญัติจากสวรรค์ ทรงเสกสร้างชาวจีนจากดินเหนียวขึ้นมาในโลก...”

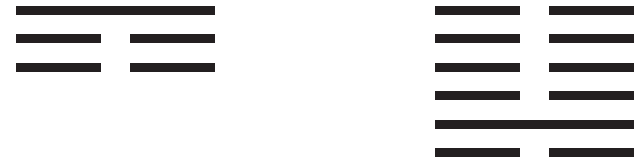
“คล้ายกับในตำนานคริสต์ที่พระเจ้าสร้างมนุษย์คนแรกจากดิน...”

“ใช่ เรื่องของกษัตริย์ผู้ซีเซี่ยนมีตำนานมากมายเหลือเกิน บางตำนานก็ว่าทั้งสองพระองค์อภิเษกกัน เชื่อว่ากษัตริย์ผู้ซีเซี่ยนเป็นผู้ให้กำเนิดหลักการและศาสตร์ต่างๆ เช่น การจับปลา การล่าสัตว์ การแต่งงาน บางตำนานว่าทรงเป็นผู้ประดิษฐ์อักษรจีน โดยนิมิตที่เห็นจากลายบนหลังเต่าตัวหนึ่งที่ผุดขึ้นจากแม่น้ำ และลาย

บนหลังเต่าตัวนี้เช่นกันที่เป็นต้นกำเนิดของ 8 ไตรลักษณ์และ 64 ฉกกลักษณ์ด้วย”

“อะไรคือไตรลักษณ์กับฉกกลักษณ์?”

ดารายักษ์หน้าให้เจิ้งจิน ชายจีนก้มลงขีดเส้นหลายชุดบนพื้นทราย เป็นเส้นขนานสามเส้นและหกเส้น มีทั้งเส้นเต็มและเส้นขาดคละกัน

เจิ้งจินเอ่ยว่า “ไตรลักษณ์ หรือ trigrams คือเส้นขนานสามเส้น ส่วนฉกกลักษณ์ หรือ hexagrams คือไตรลักษณ์หนึ่งคู่เรียงกัน รวมเป็นเส้นขนานหกเส้น เป็นหัวใจของศาสตร์อี่จิง...”

ภาษาอังกฤษของชายจีนคล่องแคล่ว ดาราอ่านสายตาของเขาออก เอ่ยยิ้มๆ ว่า “เจิ้งจินเรียนจิววิชาโบราณคดี ปรัชญา มนุษยวิทยา จากฮาร์วาร์ดและมหาวิทยาลัยอีกหลายแห่ง เชี่ยวชาญวิทยาการทั้งสายตะวันออกและตะวันตก...”

คมในฝัก! เขานึกในใจ

“ทั้งไตรลักษณ์และฉกกลักษณ์เป็นภาษาของอี่จิง”

“คุณใช้คำว่า ‘ภาษา’ !”

ชายจีนเพียงพยักหน้า

“ผมเคยเห็นลายเส้นแบบนี้ในพวกยันต์จีน ถ้าจำไม่ผิดในยันต์ฮวงจุ้ยตามอาคารบ้านเรือนหลายแห่ง เป็นการเรียงลายเส้นแบบที่คุณเขียนนี้บนจานหรือกระจกแปดเหลี่ยม แต่ผมไม่สนใจเรื่องการทำนายหรือไสยศาสตร์”

ดารายิ้ม หันไปบอกเพื่อนชาวจีน “เขาไม่สนใจศาสตร์อันใดที่ไม่มีตัวเลข!”

ชายจีนเปิดหนังสือเล่มหนึ่งให้เขาดูภาพในนั้น

“นี่ใช่ไหมที่คุณเคยเห็น?”

“ใช่แล้ว”

“นี่คือสัญลักษณ์ ป่ากั้ว หรืออัญญลักษณ์ เป็นการเรียงไตรลักษณ์พื้นฐาน ทั้งแปดแบบ ป่ากั้วแปลตรงตัวว่าสัญลักษณ์ทั้งแปด”

“มันใช้เพื่อขับไล่ความชั่วร้ายใช่ไหม?”

“ถ้าพูดในความหมายของผู้ใช้ยันต์นี้ ก็ใช่ แต่หากพูดในความหมายของ อัจฉริยะไม่ใช่”

“ผมไม่เข้าใจ”

“คนจำนวนมากใช้แผ่นป้ายป่ากั้วนี้เพื่อความเป็นมงคล แต่ความจริงแล้ว ความหมายของมันลึกกว่านั้นมาก หลักของอัจฉริยะกินความครอบคลุมทั้งจักรวาล ไม่ใช่เพื่อไล่ความชั่วร้ายให้มนุษย์ไม่ก็คน”

“ผมเคยได้ยินว่ามันเป็นเครื่องมือเกี่ยวกับการเสียดแทงโดยการโยนเหรียญ หรือเศษไม้หลายๆ ชิ้น”

“คนส่วนใหญ่คิดว่าอัจฉริยะเกี่ยวกับการเสียดแทงหรือการทำนาย จริงๆ แล้ว อัจฉริยะไม่ใช่ตำราหมอดูอย่างที่คนทั่วไปรู้จักในรูปแบบของการพยากรณ์ชะตาชีวิตและ ฮวงจุ้ย หากกษัตริย์ผู้ซึ่งทรงรู้ว่าชาวโลกในยุคหลังใช้อัจฉริยะเพื่อโหราศาสตร์ คงทรง กระอักพระโลหิตแน่! ทั้งนี้เพราะศาสตร์อัจฉริยะซึ่งกั้วนั้นมาก มันเป็นแนวคิด ทางปรัชญาที่เกี่ยวข้องกับศาสตร์ต่างๆ ตั้งแต่ปรัชญาการใช้ชีวิต โภชนาการ หลักการแพทย์ ตำราพิชัยสงคราม สถาปัตยกรรม การวางผังเมือง ไปจนถึง

จักรวาลวิทยา...”

เขาเลิกคิดเมื่อได้ยินคำสุดท้ายในประโยคนั้น แต่ไม่ได้เอ่ยคำใดออกมา มองสัญลักษณ์บนหนังสืออย่างละเอียด “ผมเพิ่งสังเกตเห็น ทำไมสัญลักษณ์ วงกลมตรงกลางป่ากั้วจึงเป็นสัญลักษณ์เต๋า?”

เจิ้งจินยืมแวบหนึ่ง “อ้อ! คุณรู้จัก ไท่จี้กู๋ ด้วยหรือ?”

“อาจารย์ของผมผู้สอนวิชาฟิสิกส์เป็นคนแรกที่บอกผมเรื่องนี้ ปรัชญาลัทธิ เต๋า เล่าจื่อ อะไรพวกนี้”

“อืม! คุณก็รู้จักเล่าจื่อ!”

“ผมไม่อาจพูดได้ว่าผมรู้หรือครับ”

“วงกลมขาวดำที่เรียกว่า ไท่จี้กู๋ นี่อาจเป็นโลโก้ที่เก่าแก่ที่สุดในโลก! ไท่จี้ แปลว่า ความเป็นที่สุด ฑู แปลว่า ภาพหรือแผนภูมิ ไท่จี้กู๋ก็คือแผนภูมิแห่ง ความเป็นที่สุด”

“อะไรคือความเป็นที่สุด?”

“ก็คือความสุดโต่ง ขั้วตรงข้าม หยินกับหยาง ทวิลักษณะที่อยู่ตรงข้ามกัน ไท่จี้กู๋เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงการหมุนวนของหยินกับหยาง สิ่งที่น่าพอใจคือความ ไม่แน่นอน”

“นี่ก็คือหลักของเต๋า?”

“ถูกแล้ว ความจริงคำว่า เต๋า แปลตรงตัวว่า ทางเดิน เต๋าจึงหมายถึงวิถี แห่งธรรมชาติ หรือสายทางแห่งจักรวาล เต๋าเป็นสายทางแห่งความจริง ความงาม ความยุติธรรม เต๋าเป็นสายทางแห่งสวรรค์ เต๋าคือสรรพสิ่ง คือเส้นทางสู่ nirvana เต๋าเลื่อนไหลไปทุกทิศ หลักของเต๋าคือความจริงอันสูงสุด อันเป็นเอกภาพที่ไม่มี รูปร่าง ไม่อาจสัมผัสได้ ซึ่งก็คล้ายกับความคิดเรื่องปรมาตม* ของพราหมณ์ ลัทธิเต๋าสอนว่ามนุษย์เราสมควรเดินไปตามทางยิ่งใหญ่ของธรรมชาติโดยไม่ควร ไปแก่หรือฝืนมัน เพราะธรรมชาติของจักรวาลมีหนทางของมันที่ไม่มีอะไรเปลี่ยน มันได้”

“แปลว่าลัทธิเต๋าก็คืออัจฉริยะ?”

“ใช่และไม่ใช่! ลัทธิเต๋ามีรากและแนวคิดจากอัจฉริยะ โดยเฉพาะหลักทวิลักษณ์

* ปรมาตมสูงสุดซึ่งเป็นที่รวมของปรมาตมทั้งหลายในจักรวาล

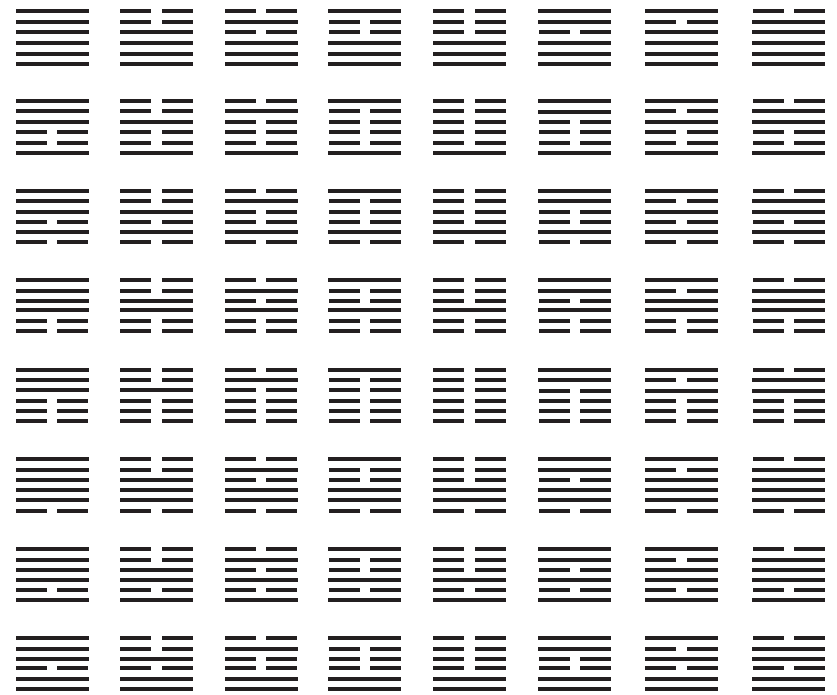
แต่มันก็แตกแขนงเป็นปรัชญาการดำเนินชีวิต คิดค้นโดยปรมาจารย์เล่าจื้อ ขณะ
 ที่อี่จิงเป็นแนวคิดที่กินพื้นที่กว้างกว่าปรัชญา แม้ทั้งสองสายนี้ต่างก็ใช้สัญลักษณ์
 ไ้จี่ญู ความจริงแล้วอี่จิงมีอิทธิพลต่อแนวคิดและความเชื่ออีกหลายสาย แต่บาง
 สายเช่น ฮวงจุ้ย มักถูกโยงให้เป็นเรื่องของอำนาจเหนือธรรมชาติไป โดยมีความ
 เชื่อที่ว่า พื้นที่ใดที่มีความสมดุลของธาตุและสภาวะ จะมีพลังพิเศษที่คนรุ่นหลัง
 ตีความว่าเป็นสิริมงคลและกลายเป็นเรื่องไสยศาสตร์ไป และยังเมื่อมันกลายเป็น
 ธุรกิจความเชื่อ ก็ยิ่งซำรกซำพงและต่างจากความหมายดั้งเดิมของกษัตริย์ผู้ชี่
 ไป...”

“ผมสงสัยมานานแล้ว ทำไมพื้นที่ชาวตำบทรูปไ้จี่ญูจึงมีจุดกลมดำขาว
 เล็กๆ ?”

“จุดกลมเล็กทั้งคู่หมายถึงเมล็ดพันธุ์แห่งการเปลี่ยนแปลง ฟังดูเหมือนการ
 เล่นคำ แต่จริงๆ แล้ว ความเปลี่ยนแปลงย่อมมีกำเนิดจากเมล็ดพันธุ์ การ
 เปลี่ยนแปลงก็เป็นต้นกำเนิดของเมล็ดพันธุ์เช่นกัน ความเป็นหยินและหยาง
 เปลี่ยนกลับกันไปมาได้ เป็นไตรลักษณ์พื้นฐานทั้งแปดแบบ และต่อมาก็ขยาย
 เป็นฉกกลักษณะ โดยการใช้เส้นทึบและเส้นขาดแทนค่าหยางกับหยินสลับกันไปมา
 ได้ฉกกลักษณะ 64 รูปแบบ หมายถึง 64 ทางเลือกหรือ 64 สถานการณ์ แต่ละ
 ทางเลือกมีความเป็นหยางและหยินไม่เท่ากัน บางสัญลักษณ์มีค่าหยางมากกว่า
 บางสัญลักษณ์มีค่าหยินมากกว่า แต่ทั้ง 64 ทางเลือกนี้ครอบคลุมทุกเรื่อง แต่ละ
 รูปแบบมีความหมายแตกต่างกัน”

จึงฉินแสดงตารางฉกกลักษณะทั้ง 64 รูปให้เขาดู เขาตาลายไปวูบหนึ่ง

“ว่ากันว่า ตารางนี้สะท้อนและอธิบายความเป็นไปของสรรพสิ่งในจักรวาลนี้
 ตั้งแต่เรื่องบนสวรรค์ถึงบนโลก...”

“สวรรค์ในมุมมองของอี่จิงนี้หมายถึงที่อยู่ของเทวดากับนางฟ้าหรือเปล่า?”

“เปล่า สวรรค์ของอี่จิงมันกินความกว้างกว่านั้นมาก มันเป็นตัวก่อให้เกิด
 สรรพสิ่ง รวมทั้งคุณกับผม มันคือความมีและความไม่มี”

เขาได้ยื่นคำว่าสวรรค์ครั้งแรกในชีวิตเมื่อเขาอายุสี่ขวบ หลายวันนั้นเขาไม่เห็นแม่
 ทุกคนในบ้านดูยุ่งวุ่นวาย เมื่อเขาถามทุกคนว่าแม่ไปไหน ใครๆ ก็ตอบเหมือนกัน
 หมดว่า “สวรรค์”

ใครบางคนเสริมว่า “หากเธอทำความดีมากๆ จะได้ไปอยู่บนสวรรค์กับแม่ของเธอ”

เขาสงสัยว่าทำไมแม่ไม่พาเขาไปสวรรค์ด้วย ตั้งแต่จำความได้ แม่พาเขาไปทุกที่ซึ่งมีแต่ความสนุกสนานรื่นรมย์ ช่วงชีวิตที่เขาอยู่กับแม่คือสวรรค์

ครั้งหนึ่งแม่พาเขาไปเที่ยวอุทยานดอกไม้แห่งชาติ การเดินทางที่ยาวนั้นเป็นเรื่องพิเศษในรอบปี แม่สังเกตเห็นว่าเขาดูดอกไม้แต่ละชนิดอย่างละเอียดลออ แต่ไม่ได้นึกเหลียวใจจนกระทั่งเขาถามแม่ว่า ทำไมดอกไม้ไฮริสมี 3 กลีบ, พริมโรสมี 5 กลีบ, เดลฟีเนียม 8 กลีบ, แร็กวอร์ต 13 กลีบ, แอสเตอร์ 21 กลีบ, เดลซีมีตั้งแต่แบบ 13, 21, 34, 55 กลีบ ไปจนถึง 89 กลีบ เขาบอกแม่ว่าตัวเลขเหล่านี้เกิดจากผลรวมของเลขสองตัวแรก

แม่แจ้งเรื่องนี้แก่ครูคณิตศาสตร์คนหนึ่ง ที่แรกครูไม่เชื่อว่าเขารู้เรื่องนี้ด้วยตัวเอง แต่เมื่อซักไซ้ไล่เรียง ก็พบว่าเขารู้ด้วยตัวเองจริงๆ ครูพิมพ์ว่า “ไม่น่าเชื่อ”

“มีอะไรพิเศษหรือ?” แม่ถาม

ครูตอบว่า “พิเศษสิครับ มันคือตัวเลขฟีโบนัคชี หรือ Fibonacci Sequence นี่ไม่ใช่เรื่องที่เด็กวัยสี่ขวบรู้เองแน่ๆ”

ไม่นานนักเขาก็รู้ว่าฟีโบนัคชีเป็นชื่อของนักคณิตศาสตร์โบราณชาวอิตาลีเลียนในยุคกลาง นักคณิตศาสตร์โบราณไม่น้อยเชื่อว่า สรรพสิ่งในธรรมชาติล้วนถูกตัวเลขเหล่านี้ควบคุม

Fibonacci Sequence เป็นการสร้างตัวเลขโดยเริ่มต้นที่เลข 0 และ 1 และต่อเนื่องด้วยเลขใหม่ที่เกิดจากผลรวมของเลขสองตัวแรก เช่น $0 + 1 = 1$, $1 + 1 = 2$, $1 + 2 = 3$, $2 + 3 = 5$, $3 + 5 = 8$ ไล่ไปเรื่อยๆ เกิดเป็นเลขเรียงลำดับ 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233 ฯลฯ

เขาไม่รู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาชอบตัวเลข ตั้งแต่จำความได้เขาก็หมกมุ่นอยู่กับตัวเลข พ่อบอกว่าเขารู้จักตัวเลขก่อนตัวหนังสือเสียอีก เมื่อเขายังเป็นทารก ทุกครั้งที่เขาร้องไห้ แม่จะนำของเล่นที่มีรูปร่างเป็นตัวเลขมาให้ เขาจะหยุดร้องไห้ทันที

ก่อนสี่ขวบเขาก็เล่นเกมตัวเลขต่างๆ เช่น ซูโดกุ, ลูบาค์รูบิกส์ ฯลฯ อย่างคล่องแคล่ว เขาสามารถแก้เกมซูโดกุแบบยากที่สุดในเวลาเพียงไม่กี่นาที

ปีนั้นเขากำลังนั่งเล่นเกมซูโดกุเมื่อสังเกตเห็นมดหลายตัวเดินไปมาบนแผ่น

เกมกระดานนั้น เขายกแผ่นกระดานนั้นขึ้นพลิกกลับ มดสองสามตัวนั้นก็ยังคงเดินไปข้างหน้าไม่หยุดโดยไม่ตกลงมา เมื่อถึงขอบกระดานก็ไต่กลับไปอีกด้านหนึ่ง เขามองมดเหล่านั้นเหมือนต้องมนต์สะกด

เขาหยิบกระดานขาวแผ่นหนึ่งมาตัดเป็นแถบยาว ม้วนแถบกระดานนั้นเป็นวงกลม บิดกระดานกลับด้านก่อนเปิดสองปลายด้วยกาว เป็นทรงเลข 8 วางมดสองสามตัวนั้นบนกระดาน มดสองสามตัวนั้นเดินไปบนแถบกระดานวนนั้น คราวนี้เขาไม่ต้องพลิกกระดาน มดเดินไปสู่อีกด้านหนึ่งของกระดาน และเมื่อเดินต่อไปอีก ก็กลับคืนมายังด้านเดิมของแถบกระดานนั้นราวมายากล

ครูบอกแม่ว่า “ลูกของคุณเก่งคณิตศาสตร์อย่างเหลือเชื่อ ที่เขาทำคือโมเดลคณิตศาสตร์ที่เรียกว่า Mobius Strip”

กินเวลานานกว่าแม่จะเข้าใจสิ่งที่เขาทำ แม่เอ่ยว่า “แปลก! บรรพบุรุษของทั้งฝ่ายพ่อกับแม่ก็ไม่มีใครเก่งคณิตศาสตร์ ทำไมลูกคนนี้จะชอบตัวเลขก็ไม่ว่า” ตอนนั้นแม่ไม่อยู่แล้ว...

กลับมาจากงานศพ เขาไปนั่งคนเดียวกลางทุ่ง ไม่ยอมกินข้าว จนมันฟ้าราตรีคลี่คลุ้มทุ่ง ดวงดาวกระจายพร่างพราวกลางฟ้าสีดำ น้ำตาที่ไหลพรากทำให้เห็นดวงดาวบนฟ้าไม่ชัด เขาไม่อยากเชื่อว่าคราวนี้แม่ทิ้งเขาหนีไปเที่ยวสวรรค์คนเดียว

พ่อมาตามหาเขา ถามว่า “ลูกมาทำอะไรที่นี่?”

“ดูสวรรค์ที่แม่ไป แต่ผมมองไม่เห็นสวรรค์ มันอยู่ตรงไหนครับ?”

พ่อดึงเขาไปกอด “ทั้งหมดข้างบนนี่คือสวรรค์”

“ถ้ามันแม่อยู่ตรงไหนครับ?”

“อาจจะเป็นดวงดาวดวงใดดวงหนึ่งข้างบน เนื่องจากมันกว้างใหญ่ไพศาล เหลือเกิน พ่อก็ไม่รู้”

“พรุ่งนี้เราเดินทางไปหาแม่ได้ไหมครับ?”

พ่อเย็บไปครู่ใหญ่ “ได้สิ แต่เราอาจหาตัวไปสวรรค์ยาก เพราะมันเป็น การเดินทางที่กินเวลานานมาก”

“ไม่มากหรอก เพราะพ่อว่าตอนนี้แม่อยู่ที่นั่นแล้ว แสดงว่าแม่เดินทางไป เพียงไม่กี่วันเท่านั้น”

คืนนั้นเขาก็ไม่เห็นสวรรค์ เขาหลับในอ้อมกอดของพ่อกลางทุ่งนั้นเอง

เขายืนกลางทุ่ง

ทุ่งแห่งนี้ต่างจากทุ่งที่เขาเฝ้าดูสวรรค์ยามเด็ก มันปลูสดด้วยทราย

เขาถอนหายใจยาว ผ่านมานานปีหลังจากคืนนั้น และอุปสรรคในชีวิตมากมาย เขายังคงคิดถึงภาพเด็กน้อยที่ถูกสวรรค์แย่งชิงแม่ไป

ภวังค์ของเขาหายไปเมื่อได้ยินเสียงตาราถาม “เป็นอะไรหรือเปล่าคะ?”

เขาสั่นศีรษะ “เปล่าครับ เราไปกันเถอะ”

ดาวเหนือยังคงฉายแสงระยิบระยับเบื้องบน ขณะที่เขาก้าวตามตาราและ เจิ้งฉินเข้าไปใน ‘ห้องทำงาน’

พื้นที่นั้นถูกขุดเป็นตาราง ตารางละสิบเมตรคูณสิบเมตร ทั้งสามได้ลง บันได้ไม้หยาบๆ ไปยังชั้นล่าง เดินไปตามทางแคบที่เกิดจากการขุด เขาสัมผัส ไอบ้อนที่แผ่ออกมาจากทรายที่ถูกแดดเผามาทั้งวัน แสงไฟจากตะเกียงเจ้าพายุ สาด รังผู้มาเยือนเป็นเงายาว เยียบและวังเวง เขาค่อยได้กลิ่นของความตาย เมื่อสูด กำแพงดินด้านหนึ่ง แลเห็นช่องกลมมืด นักโบราณคดีชาวจีนถือตะเกียงเจ้าพายุ มุดเข้าไปในช่องนั้น ตาราลานตามไป เขาลังเลครู่หนึ่งก่อนทำตาม ช่องนั้นลึก ราวสองเมตร ไม่ช้าเขาก็ปรากฏตัวในห้องห้องหนึ่ง

ห้องนั้นเป็นรูปทรงแปดเหลี่ยมลูกบาศก์ อากาศในห้องเย็นกว่าข้างนอก

สองสามองค์ รูปทรงแปดเหลี่ยมของห้องบอกว่ามันเป็นผลงานของมนุษย์อย่าง แน่นนอน แสงไฟจากตะเกียงเจ้าพายุสาดไปทั่วพื้นที่ แต่ห้องนั้นก็ยังคงมืด เขา เพิ่งพบว่า ‘ความมืด’ ของห้องนั้นมีได้เกิดจากการไร้แสงสว่าง แต่เพราะมันเป็น ห้องสี่ด้านสนิท

หล่อนชี้ไปที่ลายเส้นที่ปูเต็มกำแพง พื้น และเพดาน แลเห็นลายเส้นที่หมุน ขึ้นจากพื้นผิวเล็กน้อย เขาอุทาน “ลายเส้นฉกฉกลักษณะ!”

“ถูกแล้ว”

เขามองไปรอบห้อง “แปลก! ประตูทางเข้าอยู่ตรงไหน? ในเมื่อห้องนี้เป็น กำแพงที่ขึงตึงแปดด้าน”

เจิ้งฉินว่า “เราเชื่อว่าผนังด้านหนึ่งเป็นประตู ผ่านไปหลายพันปี พายุทราย พัดทรายถมพื้นที่นี้ ผังทุกอย่างได้แผ่นดิน”

ตาราเอ่ย “เราขุดพบที่นี่และช่องทางเข้าโดยบังเอิญ และพบว่ามันเป็นที่ฝัง พระศพของกษัตริย์ผู้ชี”

ห้องสี่ด้าน! ก็น่าจะเป็นที่ฝังพระศพอยู่หรือ?”

เขามองรอบห้องนั้น หน้าตาของห้องนี้เหมือนยันต์ปักแก้วไม่มีผิด ต่างแต่ว่า เป็นทรงแปดเหลี่ยมและให้ลู่อูสามมิติ

เขายืนนิ่งอยู่กับที่นานจนตาราถาม “เป็นอะไรไปหรือคะ?”

“ผมรู้สึกคุ้นกับโครงสร้างของห้องนี้มาก มันเหมือน...”

“เหมือนอะไรคะ?”

“ไม่มีอะไร เวทหนึ่งผมนึกถึงโครงสร้างทางคณิตศาสตร์อย่างหนึ่งที่เรียกว่า octeract แต่มองดูอีกทีก็ไม่ใช่...”

หล่อนชี้ให้เขาดูโครงกระดูกที่มุมห้อง เขาขนลุกวูบหนึ่ง

“เราทดสอบโครงกระดูกด้วย คาร์บอน เดทติ้ง พบว่าโครงกระดูกนี้มีอายุ ประมาณห้าพันปี สร้อยพระศอบนโครงกระดูกจารึกว่า ผู้ชี เป็นหลักฐานชัดเจน ว่านี่คือกษัตริย์ผู้ชีโดยไร้ข้อกังขา พระองค์ทรงมีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์”

นอกจากสร้อยพระศอบแล้ว ยังปรากฏเครื่องประดับอีกหลายชิ้น ดูออกว่า เป็นเครื่องประดับของราชวงศ์ชั้นสูง

เขาขมวดคิ้ว “แปลก... สุสานของกษัตริย์จีนโบราณมักฝังข้าวของมากมาย บางทีมีการฝังนางสนม คนรับใช้ ข้าราชการบริวาร เพื่อให้ไปรับใช้กษัตริย์ในภพหน้า แต่ที่นี่ไม่มีอะไรเลย อีกอย่าง หากเป็นที่ฝังพระศพ ทำไมจึงไม่มีโลงพระศพ?”

แสงไฟจากตะเกียงเจ้าพายุฉายบรอยยิ้มลึกลับของตารา

“ก็เพราะที่นี่มีใช้สุสาน! ที่นี่เป็นที่ทำงานของพระองค์ต่างหาก”

“ทำไมพระองค์ทรงสร้างห้องอยู่กลางสถานที่รกร้างเช่นนี้?”

เสียงตาราบเรียบ “...ห้องนี้ไม่น่าจะถูกสร้างโดยกษัตริย์ผู้ซื่อ หรือนัก-
ประดิษฐ์ชาวจีนในยุคนี้”

“คุณทำให้ผมงง พวกคุณบอกเองว่าลายเส้นฉีกลักษณะคืออัจฉิง และ
กษัตริย์ผู้ซื่อทรงเป็นผู้ให้กำเนิดอัจฉิง”

“ถูกค่ะ แต่ทั้งหมดในห้องนี้ไม่ใช่ผลงานของชาวจีนโบราณแน่นอน”

“เพราะอะไร?”

หล่อนชี้ไปตรงกลางห้อง เขาเบือนหน้าไปมอง มันเป็นวัตถุทรงกลมขนาด
เส้นผ่าศูนย์กลางราวสองเมตร ทำด้วยเส้นโลหะโอบสานเป็นวงหลายชั้นคล้ายขด
ด้ายที่พันรอบทรงกลม เห็นลายเส้นที่วนเป็นวง เส้นขาววิ่งไปวนในวงดำ เส้นดำ
วิ่งไปวนในวงขาว ภายในโครงสร้างทรงกลมมีลูกโลหะกลมสีดำนับพันตัว
ลูก ลูกดำบนวงขาว ลูกขาวบนวงดำ ดูคล้ายประติมากรรมของศิลปินสมัยใหม่
ที่สำคัญที่สุดคือ วัตถุทรงกลมนี้ลอยอยู่อย่างเป็นอิสระ!

เขาเดินเข้าไปใกล้ทรงกลมให้จู่ดูสามมิติ บนเส้นแถบรอบทรงกลมมีลาย
แผนภูมิไตรลักษณ์เช่นที่ปรากฏบนยันต์ป่าแก้ว นัยน์ตาของเขาเป็นประกาย เพิ่ง
สังเกตเห็นว่าลูกกลมเล็กทั้งสองนั้นลอยอยู่อย่างเป็นอิสระเช่นกัน

เขายื่นมือเข้าไปใกล้โครงสร้างลูกกลมนั้น พลันลูกกลมเล็กทั้งสองภายใน
ให้จู่ดูสามมิติก็เริ่มหมุนเป็นวง เขาลดมือลง ลูกกลมภายในให้จู่ดูสามมิติก็หยุด
หมุน ทั้งตารากับเจิ้งจินมองภาพเบื้องหน้าด้วยความสนเท่ห์

หล่อนขมวดคิ้ว “แปลก เราเดินเข้าไปใกล้มันมาหลายครั้งแล้ว แต่ไม่มีอะไร
เกิดขึ้น ไท่หลงดูอีกครั้งซิ...”

เขายื่นมืออีกครั้ง และลูกกลมเล็กทั้งสองภายในให้จู่ดูสามมิติก็หมุนเป็นวง
หล่อนยื่นมือออกไปในลักษณะการเดียวกัน แต่ไม่เกิดอะไรขึ้น

“แปลก! ทำไมมันเกิดขึ้นกับคุณ? ราวกับว่าเครื่องนี้ทำงานเฉพาะกับคุณ”

เขาพิมพ์ “แรงอะไรที่ทำให้ทรงกลมนี้ลอยอยู่ได้มานานกว่าห้าพันปี?”

“คุณเป็นนักฟิสิกส์ คุณน่าจะตอบได้ดีกว่าฉัน”

“ผมคาดว่าลูกกลมนี้เป็นเหล็ก ใต้ดินและเหนือเพดานน่าจะไม่มีแม่เหล็กต่าง
ข้างฝังอยู่ แรงแม่เหล็กจะผลักมันออก ทำให้ดูเหมือนลอยอยู่ คนจีนโบราณรู้เรื่อง

แม่เหล็กมานานแล้ว”

“ฉันก็อยากให้คำอธิบายของเรื่องนี้ง่ายอย่างที่ว่าคุณ แต่...”

หล่อนยิ้ม “...คนจีนโบราณรู้เรื่องไท่เต๋นิยมด้วยหรือคะ?”

“หมายความว่าอย่างไรครับ?”

“ทุกอย่างในห้องนี้ ทั้งกำแพง โครงสร้างให้จู่ดู รวมไปถึงลูกกลมใน
โครงสร้างนี้ล้วนทำด้วยไท่เต๋นิยม!”

เขานิ่งงันไป “แต่โลกเรายังไม่รู้จักรั้วไท่เต๋นิยมจนในปี 1791...”

“ห้องทดลองยืนยันว่ามันเป็นไท่เต๋นิยมค่ะ”

“ไม่น่าเชื่อ”

“ที่ไม่น่าเชื่อกว่านั้นก็คือ การทดสอบอายุในห้องแล็บบอกว่าอายุของมัน
คือ 0 ปี”

“0 ปี? หมายความว่าอย่างไรครับ?”

“หมายความว่าสิ่งของชิ้นนี้ไม่มีอายุ!”

เขานิ่งไปอึดใจใหญ่ก่อนเอ่ยเบาๆ “ผมฟังผิดใช่ไหม? ไม่มีสิ่งใดในจักรวาลนี้ที่
ไม่มีอายุ”

“ตอนนี้มีแล้วค่ะ...”

“เป็นไปได้อย่างไร? การทดสอบต้องผิดพลาดแน่นอน...”

“การทดสอบถูกต้องไม่มีข้อผิดพลาดค่ะ เราส่งตัวอย่างไปทดสอบในห้อง
ทดลองชั้นนำของโลกถึงสามแห่ง ทุกแห่งยืนยันผลตรงกันหมด นี่เป็นครั้งแรกใน
ประวัติศาสตร์ที่การทดสอบอายุของสิ่งของได้ค่าเป็นเลข 0”

“เป็นไปได้ยังไง? เราอยู่ในจักรวาลที่มีสี่มิติ กว้าง x ยาว x สูง x เวลา
ทุกอย่างในโลกนี้ต้องอยู่ในกรอบของเวลา ไม่มีจุดใดในจักรวาลที่เราจะรู้จักรั้วไม่มีเวลา
อีกอย่างมันฝืนกฎเทอร์โมไดนามิกส์ข้อสองที่ว่า สรรพสิ่งย่อมเสื่อมสลายไปตาม
กาลเวลาและย้อนกลับสู่สภาพเดิมไม่ได้”

“ฉันไม่เถียงคุณในเรื่องฟิสิกส์ของเวลาหรอกค่ะ แต่ว่าหลักฐานมันยืนยัน
เช่นนั้น อีกอย่างมันจะเข้าข่ายเสื่อมสลายไปตามกาลเวลาของกฎเทอร์โมไดนามิกส์
ข้อสองได้ยังไงหากอายุของมันเท่ากับ 0 คุณดูวัตถุชิ้นนี้กับห้องนี้สิคะ มันดูใหม่
เอี่ยมราวกับเพิ่งสร้างเสร็จ ใครจะรู้ บางทีฟิสิกส์ของเวลาอาจมีข้อยกเว้นก็ได้

หรือบางทีเรื่องเวลาที่เรารู้ อาจผิดมาตลอด!”

“เหลือเชื่อเกินไป! ผมเชื่อว่าเล็บทั้งสามแห่งผิดพลาด อาจเกิดขึ้นได้ยาก แต่ก็มีความเป็นไปได้มากกว่าการลบล้างหลักการของเวลา”

“ฉันก็หวังว่ามันจะเป็นอย่างที่คิดว่า เพราะจะทำให้เรื่องนี้ซับซ้อนน้อยลง”

“จริงหรือครับที่โลหะทั้งสีดำและขาวต่างก็เป็นไทเทเนียม? ผมไม่เคยเห็นไทเทเนียมที่ไหนดำสนิทอย่างนั้นมาก่อน และก็ไม่มีใครรู้ว่าโลกเรามีไทเทเนียมสีชาวด้วย”

“ไทเทเนียมทั่วไปที่เราเห็นเป็นสีเทาดำ แต่ความจริงยังมีแบบสีขาวคะนี่คือ ไทเทเนียมไดออกไซด์ ใช้ในวงการทำสีขาและอื่นๆ แต่ที่น่าสนใจคือ สิ่งประดิษฐ์ในห้องนี้มีส่วนผสมของ ไทเทเนียมคาร์ไบด์ แกร่งพอที่จะใช้สร้างยานอวกาศที่จะฝ่าชั้นบรรยากาศโลก...”

หล่อนสบตาเขา “...ใครก็ตามที่สร้างวัตถุขึ้นนี้ขึ้นมารู้ดีว่า ไทเทเนียมมีคุณสมบัติทนทานการสึกกร่อนได้นานกว่าเหล็กหลายเท่า”

เขานิ่งไปนาน “คุณรู้ไหมว่าถ้าเป็นจริงตามที่คุณว่ามา นี่คือการค้นพบครั้งประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ”

“ฉันรู้”

“แล้วพอรู้ไหมว่าใครสร้างมันขึ้นมา?”

“เราไม่รู้ แต่เรามีข้อสันนิษฐานสองข้อ ทั้งสองข้อบ้าพอกัน ข้อหนึ่งคือตัวเลขอายุ 0 บอกว่ามันอาจเป็นผลงานของมนุษย์ในอนาคต และส่งข้ามเวลามายังอดีต ทำให้อ่านค่าเวลาไม่ได้...”

“และข้อสอง...?”

หล่อนเงยไปอึดใจ “...มันเป็นผลงานของสิ่งทรงภูมิปัญญาต่างดาว”